„Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalţi ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.” (In. 20:24-25).

Ce înseamnă acest „nu voi crede”? Era posibil ca el să nu-i fi crezut pe ceilalți 11 Apostoli, frații săi? Era posibil ca ei să-l fi mințit? Toată viața evanghelică a lui Hristos, toate minunile Sale, Golgota, moartea pe cruce, le-au trăit împreună. Iar acum această bucurie pe care o trăiau cu toții doreau să o împărtășească cu el. Nu, aceasta nu era o minciună.

Dar El, Acela pe care ei Îl vedeau, era El într-adevăr același Hristos? Nu era aceasta oare o vedenie sau un alt Hristos? Nu era o greșeală? Iar lui Toma îi era frică să nu piardă ceea ce avea. Și ce avea el? Iată ce avea: în timpul anilor de ucenicie petrecuți cu Hristos, a absorbit învățăturile Sale, întreaga așezare a vieții Sale. Iar acum nu mai putea să trăiască altfel. Era dureros pentru el să nu mai aibă o comuniune personală cu Hristos. Dar până atunci el înțelesese că Hristos a venit pe pământ pentru a ne învăța pe noi principala poruncă a Domnului: să-l iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, și pentru a ne da puterea de a o împlini.

În Rai, primul om a împlinit porunca Domnului. Puterea de a împlini această poruncă îi venea din hrana cu fructele aflate în Pomul Vieții. Dar apoi a venit Căderea. Raiul a fost pierdut, Pomul Vieții a fost pierdut, iar împreună cu el, puterea pentru o viață dumnezeiască. Iar Hristos a venit pentru a ne da Noul Testament al Pomului Vieții – Trupul și Sângele Său. „Aceasta să faceți spre pomenirea Mea”, le-a spus la Cina cea de Taină. (Lc. 22:19)

Toma cunoștea poruncile lui Hristos și știa de unde să-și tragă puterea pentru a le îndeplini. A trăit asta. Deși a trăit fără prezența umană a lui Hristos, trăia în Hristos. Îi era frică să nu facă o greșeală. Cum ar fi fost dacă un alt Hristos ar fi apărut ucenicilor, nu Acela în care ei au trăit și continuau să trăiască? Așa se înțelege acel „nu voi crede”. Iar în a opta zi după Învierea Sa, Domnul a apărut din nou ucenicilor săi, în timp ce Toma era în casă, și i-a dat lui voie să-I atingă rănile. Și în acel moment s-a auzit strigătul triumfător al lui Toma, care până astăzi răsună în inimile noastre: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!”.

Iar aici vin cuvintele lui Hristos care răsună pentru voi și pentru mine, deschizând un nou capitol al credinței care vă stărui până la sfârșitul lumii: „Isus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut!”... „Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveţi viaţă în numele Lui.” (In. 20:29, 31), adaugă Apostolul Ioan.